Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 158 (10.541). Львів, неділя 19. липня 1925 Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. передпол.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 к. ч. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Фарса чи трагедія?

До останніх авантюр у польському соймі.

І так нпр. на підставі ст. 50 міністр хліборобства отримує знову змогу форсувати військову кольонізацію у широкому обсязі. Всі поправки українських послів відкинено, м. и. і таку поправку елементарної справедливости, як те, щоби по-церковні ґрунта були розпарцельовані поміж вірних даної церкви. Мимоходом кажучи, за згаданими найбільш реакційними статтями законопроєкту і проти поправок Українського й Білоруського клюбів дружно з польською ендецією голосував „хлопський" і „лівий" клюб „Визволення", який у даному випадку став язичком у ваги.

Терпець українських і білоруських послів урвався і вони були приневолені вхопитись єдиної, яка їм остала, тактики: голосної обструкції. Досіль — признає це сама польська преса (гл. „Курєр польскі") — Українці й Білорусини поводилися у соймі підчас земельної дискусії надзвичайно коректно. Хапаючись таких засобів оборони своїх слушних прав, як свиставка, трубка та стук об посольські столи, вони були свідомі, що хіба ще тільки ці арґументи зможуть пробити глуху стіну, за якою сховались польські посли, а коли й оце не вдасться, так бодай увесь світ дізнається, як виглядає земельна реформа у молодій демократичній республиці, і матиме змогу судити, чи в праві були представники автохтонного селянського люду вичерпувати всі способи парляментарної боротьби проти такої реформи.

Серед пекольного галасу, криків і рукопашних бійок провадилась пародія голосування над законопроєктом величезної далекосяглої ваги, аж поки всетаки найшлись поміж польськими послами одиниці, які либонь зрозуміли, що далі вже важко степенувати куріоз, до якого самі вони довели законодатну палату, та зійшли з педесталу, на якому досіль почували себе міцно, бодай настільки, що запропонували українським і білоруським послам ще раз сконкретизувати свої домагання щодо змін

Таким робом голосна обструкція українських і білоруських послів, що специяльно нам, Галичанам, живо пригадала часи маршалка Баденіго, тревала всього один день 14-го липня. Заініціювання переговорів поміж польськими клюбами „Пяста", ППС. і „Визволеня" з одного боку, та Українським і Білоруським Клюбом з другого, привели до зголошення заяви про сецесію двох названих клюбів, за якими вийшли й Німці та комуністи. Алеж переговори, ведені 15-го і 16-го ц. м. під проводом марш. Ратая, розбилися, не довівши до ніякого порозуміння. Польські „соціялісти" і „демократи" не вважали можливим погодити зі своїм світоглядом українське домагання, щоби при парцеляції української землі на першому місці брано на увагу місцеве населення, а щойно дальше — „заслужених вояків польскої армії". Головно на цій (52) статті законопроєкту розбилися переговори. Читаючи про це телеграмну вістку, мимохіть насувається на думку здогад, що взагалі вся ота розмова була заініційована не задля справжнього порозуміння, а з виключною метою виграти на часі. Як звичайно...

Законопроєкт про парцеляцію і осадництво приходить на третє читання. Український і білоруський клюби заповіли континуування голосної обструкції у соймі з неменшою силою, ніж досі.

Польська преса цькує до вияви „сильної руки", якої, на її думку, досі ще не було, великі поміщики „ображені", Жиди „невтральні", а „демократичний табор" до решти збився з пантелику.

і. Я-н.

Чи Німеччині треба згоди?

Минає місяць від менту, коли француський уряд переслав німецькому ноту, з новими пропозиціями спільного гарантійного пакту. Приготування до відповіді на ці пропозиції витворило в Німеччині завзяту боротьбу партій, яка грозила хвилинами кризою уряду. Німецькі націоналісти прямували явно до зірвання переговорів. Текст відповіді, який випрацьовувався в атмосфері гострої кампанії проти міністерства зак. справ Штреземана, буде відомий щойно в перших днях слідуючого тижня. Він буде компромісовим, як усі попередні німецькі ноти, себто висловлюватиме побажання майже всіх впливових німецьких партій.

Яка-ж його мета? Німецький уряд хоче в першій мірі погодити два розбіжні настрої, з якими мусить рахуватись. Він хоче дати моральну сатисфакцію демократам, що є прихильниками вступу Німеччини до Ліги Націй і політики міжнародного порозуміння, а з другого боку мусить брати на увагу вплив Англії, яка хоче втягнути Німеччину до пакту, свідома, що пакт мусить бути довершений або з Німеччиною або проти неї. Якщо Німеччина дала би явно відмовну відповідь, тоді пакт англо-франко-бельгійський мусів би звернутись проти неї. Франції залежить головно на тім, щоби договір про рейнський кордон не став підставою до ревізії всього версальського договору. Ідея міжнародньої конференції для вирішення актуальних европейських справ, яка всміхається Німеччині, не до вподоби Франції, тому, що вона була би замаскованою спробою такої ревізії.

Так само потверджения Німеччиною ненарушности західних кордонів є певного рода мовчазним признанням, що східні кордони треба би змінити. Німеччина не хоче присягати льояльність державам, які є союзниками Франції. Зрештою теперішна загальноевропейська ситуація не є корисним моментом для присяг вірности. Клопоти Франції в Марокку і ситуація в Китаю отвирає Німеччині нові перспективи. У кожному разі Німеччина хотіла би трохи загаяти з остаточною відповідю.

Свіжі звістки про можливий текст німецької відповіди підкреслюють принципіяльну згоду Німеччини продовжувати виміну гадок. Німеччина годиться на підписання гарантійного пакту з Англією та Францією. Одначе вона не згодиться дати дозвіл француській армії перейти через свою територію на випадок воєнного конфлікту. Німецький уряд має домагатись від француського ще роз'яснення, як розуміти зобовязання Німеччини, щоби вона підписала договори зі східними державами.

Що торкається вступу Німеччини до Ліги Націй, то вона не годиться, щоби цей вступ накидали їй як обовязок, хоча вона заявляє одночасно свою охоту стати членом Ліги Націй, якщо, річ ясна, скреснуть статтю про право переходу військ через Німеччину, на випадок воєнної акції Ліги Націй.

В оцих застереженнях Німеччини є зачеплені головні пункти европейського порозуміння. Німеччина хоче згоди, але не на основі ненарушности останніх повоєнних договорів. Вона не хоче сказати цього ясно, але дає зрозуміти союзним державам, що вони щораз більше віддалюються від менту, коли могли боронити накинені собою умовини европейського миру.

Уздоровлення українського приватного шкільництва

II.

З причин вище згаданих українському приватному шкільництву з одного боку не стало одноцільного фронту супроти посягань польської шкільної влади на давно набуті і міжнародніми договорами та польською конституцією загарантовані українські права, а з другого боку не стало одноцільного проводу в справі педагогічного надзору, удержання, розміщення, евентуального касування зайвих та однословлювання нових конечних приватних шкіл.

Як можна було й надіятися — наслідки такої неодноцільности в напрямі надзору будови й ведення українського приватного шкільництва дуже шкідливо відбиваються на самомуж шкільництві.

Передусім ріжні українські приватні школи неоднаково реагували на ріжні розпорядки польської шкільної влади в напрямі введення польської внішної і внутрішної урядової мови, переміни українських печаток і вивісок на польські, видавання польських свідоцтв і т. п. В часі, коли школи У. П. Т., спираючись на законі, просто не могли приноровитись до таких самовільних розпорядків шкільної кураторії, — школи СС. Василіянок иньші посунулися далеко поза межі ультральояльности, вводячи польську мову навіть в листуванні зі своїми ученицями в їхніх зносинах з иншими українськими приватними школами, про що свого часу була замітка в наших часописах. Очевидно таке поведення частини приватних шкіл дуже утруднювало оборонну позицію У. П. Т. Панов

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 520/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratory przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 152 (10.451) z dnia 13. lipca 1925. w artykułach [illegible] pod tytułem: 1) „Pid obuchom świątobo dekadentyzmu" w ustępach [illegible] słowami: a) [illegible] pysały... a: Ep. [illegible] pewno, b) na pytannia... a: jakiż [illegible], c) dla wsiakych sekt... a: Na dniach [illegible] 2) „Brat — pryjowi" w ustępach [illegible] a) w bebauoch [illegible] [illegible] b) [illegible] w takomu temnomu zawiera [illegible] wyjątkiem z § 302 u. k. i z art. V ust. z 17.XII. 1862 Dzpp. Nr. 8. ad 2) zbrodni z § 65a) ustawy karnej, uznał dokonaną 13. lipca 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 r. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 15. lipca 1925 r.

Hawel.

ві шкільної кураторії просто заявляли протестуючим представникам У. П. Т., що вони „удособнені", бо такі і такі школи вже вповні припінилися до розпорядку кураторії... і тепер маємо такий дивний стан, що зверхній і внутрішній вигляд одних приватних українських шкіл у цілости польський, а в инших у цілости український. До того булоб ніколи не дійшло, колиб був одноцільний провід цілого українського приватного шкільництва, як цього вимагала однодушна ухвала уповажнених представників всенародніх установ.

З другого боку наслідком цієї непідпорядкованости є може не зовсім відповідна розміщення деяких наших приватних шкіл взагалі. Коли воно дійсно так є, то — ніде правди діти — вина тут на боці сих, що з фальшивої амбіції, чи з яких инших причин не підпорядкувалися загально признаному одноцільному проводові.

Унормувати відносини під цим оглядом можна тільки з перспективи загальних інтересів українського приватного шкільництва, а ніколи в егоїстичних інтересів поодиноких шкільних заведень чи їх власників. Якщо приступатимемо до санації відносин з иншого становища, то можемо тільки пошкодити загальній справі, вводячи новий хаос.

Анонімний наступ на права та загарантовані привілеї гр. кат. церкви і духовенства від гр. кат. владики та їхня політика зачинення рота — самозрозуміло дуже турбують загал українського громадянства, яке у своїй церкві звикло добачати підпору своїх національних змагань, а не навпаки. І коли — судячи з українського становища — в парі в тим довідуємося про відповідну поведінку н. пр. директора яворівської учительської семинарії СС. Василіянок о. Залітача, то чи можна мати певність, що така школа під такою управою (з якою тенденцією очевидно погоджуються власники школи) виховає будучі учительки в українському національному дусі і в повному розумінні великих обовязків супроти своєї нації і її молодого покоління? — Мимоволі щодо цього насуваються оправдані сумніви.

Чи ввиду цього булоб доцільно ліквідувати найстаршу і найгарніще записану дівочу учительську семинарію У. П. Т. ім. Шевченка у Львові, яка видала цілий ряд відомих цінних педагогічних сил, — зливаючи її зі семинарією С. С. Василіянок у Львові? — Таке полагодження справи просто неможливе до подумання.

Або друга справа: — реальна гімназія У. П. Т. Вже нераз підносили ми недоцільність перестарілих клясичних гімназій взагалі, а про такі гімназії для дівчат — думалобся — навіть не може бути й балачки. Одначе в часі, коли в цілій Польщі йде напрям до ліквідації таких недоцільних типів середніх шкіл і в наслідок того на 745 гімназій остало було до 31. грудня 1923 р. ледви 65 (8 проц.) клясичних гімназій (нині очевидно це число зменшилося) — удержувати приватніми фондами клясичну ще й до того дівочу гімназію вважаємо дійсно недоцільним! А касувати реальну гімназію У. П. Т., яку основано на однодушне домагання Загального Зїзду У. П. Т., чи прилучати її до клясичної гімназії С. С. Василіянок — вважаємо за річ недопустиму.

Автор „Надісланого" в „Учительськім Слові" з дня 1. липня н. р. хотів би десь примістити учительську семинарію УПТ., яка — на разі — не має даху над головою. Але чи приміщення цеї школи мусить наступити коштом ліквідації двох корисних шкіл УПТ.? Це і неконечне і непотрібне. Якраз стоїть вже під дахом власний поверховий будинок хлопячої школи УПТ. ім. Шевченка на стрийській дільниці. Треба тільки його викінчити і там не лише може поміститися хлопяча всенародня школа, але також і мужеська учительська семинарія УПТ., яка на місці матиме готову школу вправ. Це одинока розвязка справи на найблизший час.

Отже приложім всіх зусиль до докінчення будівлі вже в часі теперішних ферій, підім Кружкові УПТ. ім. Шевченка на стрийській дільниці з моральною і матеріяльною поміччю і тоді замісць звужувати наш стан посідання — розширюватимемо його відповідно до величезних потреб нації, як цього вимагає природний розвиток.

Та нема нічого злого, щоби на добре вийти не могло. Дискусія над повищою справою виказала як на долоні шкідливість недостачі одноцільного верховного проводу наших приватних шкіл та недостачі одноцільної шкільної політики і тактичного поступовання в поодиноких випадках. Тепер після пятьох літ по відомій ухвалі анкети представників цілого українського громадянства пора спромогтися би на вреалізування всіх її постанов.

Треба надіятися, що здоровий український організм усуне всякі нездорові та шкідливі прояви, які задля малого зацікавлення загалу в цій найважнійшій ділянці тут і там загніздшуються. Цілковите уздоровлення внутрішних відносин може наступити тільки при активній участи всього українського загалу.

Іван Герасимович.

Anno Santo MCMXXV.

II.

(Отворення біжучого ювилейного року.)

Цьогорічний Anno Santo є 21. ювилейним роком з черги. Проголосив його окремою буллею папа Пій XI. бажаючи людям Христового миру і згоди в ювилейнім році. Торжествене утворення святого року відбулося 24. грудня 1924 р., під особистим проводом папи римського. А що це свято є все таки рідким, бо повторяється лиш що 25 літ, цікаво є запізнатися з ним дещо.

Свято утворення відбувається у чотирох патріярхальних базиліках св. Петра, св. Павла, св. Марії Більшої (Santa Maria Maggiore) і св. Івана Лятеранського. Полягає воно на отворенню дверей до тих базилік, як у нас підчас Воскресної утрені з тою ріжницею, що у нас отвирає священик двері хрестом, а там отвирають двері молотком, тай то незвичайним.

У святі бере участь папа у повній церемоніялі враз з колегією кардиналів та корпусом світських представників влади та заграничних представництв, акредитованих при Ватикані держав. Папу у повних ризах несуть у лектиці під бальдахимом. У руці держить горючу свічку, біля нього золотий молоток, а за ним стоїть чура з віялом із струсиних пер. Так зближається папа перед двірми базиліки св. Петра, біля котрих поставлено для нього престол. Він має своїм золотим молотком отворити двері до базиліки. Коли папа зявиться несений у лектиці, сурмачі на срібних сурмах вигравають папський гимн: „Ecce Sacerdos Magnus". Підчас гимну всі стоять мовчки. По скінченім гимні папа вступає на свій престол, а незрівнаний хор систинської капелі співає „Veni Creator". По відспіванні пісні сходить папа з престолу, бере золотий молоток, підходить до замкнених дверей базиліки і вдаряє молотком у мурмуровий хрест, прикріплений на середині дверей і говорить сильним голосом по латині: „Отворіть двері". Хор йому відповідає. Папа знов повторяє двократний сильніший удар в мармур. При другім ударі розбивається мармур у куски. Настає мовчазна тиша і за хвилину двері отвираються. Втім роздирає воздух голос усіх дзвонів усіх церков і базилік у Римі, звіщаючи світові, що зачався ювилейний рік. І серед відгомону дзвонів входить через отворені двері папа перший до базиліки, а за ним кардинали, достойники світські, причот папи і побожний нарід. Так зачинається ювилейний рік у Римі. Двері до трьох инших базилік отвирають кардинали самі, очевидно з меншим церемоніялом, за срібними молотками.

З такою повною параді ю відбувся й біжучий Anno Santo, а опис цей подаємо за голяндським очевидцем, малярем Даріо Раппапортом, що опортретував у цім році папу Пія XI. та деяких кардиналів.

Щоби піти паломникам на руку, отвирають у цім святім році усі церкви, каплички, виставляють усі рідкі цінности й дорогоцінности, дають пояснення, взагалі стараються утвердити якнайліпше в пи...

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ. 1)

Літературно-наукові непорозуміння.

Критика — невдячне діло. — Потреба сваль[б]и. — Причина літературної анемії — Ціпок у муравлищі.

Не люблю писати критик, хоча на протязі кільканацяти літ не переставав цікавитись проблемами літературної критики. Не все те, у чому почуваємо себе найкраще підготовленими, можна як слід використати в даних умовинах і в даним моменті. Західно-европейська література і проблеми її творчости належать у нас до царини зайвих витребеньків. Писати-ж про рідне письменство — невдячне діло. Навіть дуже поважні наші люде, ще й такі, що мають марку вчених, не в силі доглянути ріжниці між мотивами критичної синтези і звичайними компліментами та сплітками. Для розяснення якогонебудь осуду треба би в нас починати „все спочатку", як у шкільних підручниках або товстелезних псевдо-наукових матеріялах наших літературних археольогів. Хто перекидав колинебудь 12 томів критичних студій Бєлінского, розуміє, що це значить. Треба би на протязі довгих літ, щодня, в окремім фейлетоні, систематично, зі самовідреченням педагога товкмачити читачам про поняття краси, про функції думання, про ролю стилю, про тисячу взаємин одного поняття з иншими, які складаються на основу, доцільність, стійність чи компетенцію критичного осуду.

Така праця мусіла би затроїти життя критикові і тисячі поважаним славам та молодим дебютантам, які добачували би в ньому злобного ворога, а може й підлу людину. У всякім разі критика потрібує незалежної преси. Такої в нас майже нема. Кожний орган звязаний тисячними нитками з інтересами якоїсь партійної організації або з ріжними приватними людьми, які стоять здалека від проблєм літератури, а близько цілої низки осіб, меншбільше ненаруш[н]их. Тому й не диво, що єдина дозволена в нас критика, яка вдоволяє всіх, це та, що з блаженною архієрейською усмішкою миропомазує на письменників та вчених якнайбільшу скількість земляків.

Наш загал не розуміє ще, що література може стати для когось особистою справою; особистою в тому розумінні, що реакція, яку викликує якийсь її напрям, методи її поширювання або сама ширина її овиду може висловитись в обурені та люти. Чи не було би кожному з нас приємнійше, щоби все те, що появляється в нас друком, захоплювало, ставало предметом гордости, що вийшло на нашій мові? Чи висловлюючи свій гострий осуд про якусь книжку, не висловлюємо почування особистої врази тому, що хотіли би бачити її на такім рівні, за який не треба би нам сороматись? До сірої маси загалу не можна мати ніяких претенсій до розуміння таких духових потреб, як довго ті верхи, що мають претенсії творити критичну думку, грузнуть у старосвітських пересудах.

Одним з найбільших пересудів літератури та критики є фанатичне пересвідчення, що вони творяться на вразок політики. Анемія нашої літератури мала свою причину в тім, що за неї брались суспільні діячі з патріотичного обовязку або письменницькі таланти сходили на публіцистів. Поруч них стояла (і стоїть) друга група — псевдовчених, „канцелярських реєстраторів", які зводять літературу до біо-бібліографії. Дивним дивом: вічно ревучі вічевики, що хотіли підчинити літературну творчість завчасу легідь звеличаним гаслам, і безкровні референти подавали собі руку. Такі явища були нічим иншим як літературно-науковими непорозуміннями, природними в атмосфері, як довго критикою займались люде, що ледві лизнули европейської літератури, а решту хотіли доповнити — рідною публіцистикою або етнографією.

Ці думки виринають у мені при нагоді одного свіжого епізоду, якому варта присвятити кілька міркувань для характеристики сучасної галицької літературної атмосфери. Діло йде про головні центри нашого літ.-наукового руху. Закортіло мене написати кілька статтей про теперішний стан наших, літературних журналів. Кожнийхто лизнув щонебудь з поважніщої критики, а не хотів робити мені дружньої реклями, бачив, що це не критика, а звичайна газетна публіцистика, без претенсій на оригінальність, з єдиним намаганням: зареєструвати обєктивно істнуючий стан і вказати на деякі, найважніщі його причини.

Яке було моє здивування, коли виявилось, що ці статейки були ціпком у муравлищі: — найшлись люде, які гукнули у весь голос, що критик „Діла", при моральній (а може й фінансовій) допомозі кліки, зібраної довкола цієї отруйної ковбані, хоче зруйнувати майстерно збудований дім, працьовитих, тихих, наділених превіжним інстинктом та розумом муравлів. Правда: про кліку, ковбаню та моральне дно було сказано з таким сполідним стичним талантом, щоби ці епітети могли йти, по вподобі, чи до самого „Діла", чи самого автора та його товаришів, чи обох цих товариств спільно або вокрема. Та це нічого.

Гумор двох великих статей присвячених у двох органах моїм коротким заміткам у тім, що в них поважний редактор, званий д-ром Донцовим, поважного журналу званого ще поважнійше „Літ.-Наук. Вістником", виступає в ролі адвоката власної праці, в ролі пропагатора нового світогляду і моралізатора, а одно обуреного проповідника, а одночасно дає майстерний зразок методи комбінованої критичної редагованого 1-о пише апольогію журналу, у болю та муках, що є його 2-о вплітає в живі очі, що протизакидною проти нього „протизакидною, мабуть на педальною", рахуючи перед очима що ніхто не матиме дотичного „Діла":*) 3-о всюди розкриває „безсумнівні" справжні мотиви моєї „безсовістної" люти", які, річ ясна, мають скрізь особистий, як погрібний особистий підклад: як засмоктаного кандидата на редакторство, нам ох! журнал; як знехтованого в цьому журналі ах! поета, і як вкриваджено „Наукового Тов. ім. Шевченка" ух! ученого.

Це таке веселе, що, бігме, варто бути критиком.

(Продовження буде)

*) Цікаві можуть переглянути від 13. до 19. травня н. р.

...яти побут у Римі. Цього року улаштовано навіть світову місійну виставу.

Про це, як виглядає Рим підчас Anno Santo MCMXXV, про це згадаємо в кількох нарисах пізнійше уже з Риму. Прогулька Українців, що вибирається до Італії, поставила собі за мету звиділи Венецію, Фльоренцію, Рим, Неаполь, Помпеї й околицю, насолодитися італійською красою, скупатися в Середземнім морі, загрітися апенінським теплом і вернутись з поширеним овидом, а може й з покріпленим духом та здоровлям. Прогульку зорганізував Український Комітет подорожі до Риму в святім році 1925 для греко-кат. Галицької Провінції у Львові, при Марійськім Тов-і". С. Ш.

По широкому світі.

В Італії комітет опозиціоністів у парламенті оголосив заяву в справі процесу сен. Де Боно, твердужуючи, що уряд є відповідальний за вбивство Маттеотіого.

Проти Абд-ель-Кріма вибираються на допомогу Франції 12 американських летунів, що організують воздушну ескадру.

Югословянський уряд випустив на волю арештованих членів партії Ст. Радіча і його самого, в наслідок згоди з Хорватами.

Америка скликує міжнародню конференцію в справі Китаю. Англія ставиться до цього проєкту негативно.

Араби в Палестині збирають гроші для армії Абд-ель-Кріма в Мароккy.

На Кореї такі катастрофальні повені, що 3000 людей потонуло.

Максим Вдовиченко.

(З нагоди 25-ліття його літературної діяльности).

З емігрантських кол у Варшаві пригадують нам, що в цьому році минають двадцятьпяті роковини від початку літературної діяльности наддніпрянського українського поета Максима Вдовиченка.

Максим Іванович Вдовиченко — син селянина, уродився в 1876 році в Липовецькому повіті на Київщині. Ще на шкільній лаві він познайомився з „Кобзарем" Шевченка та з деякими іншими українськими книжками. Під впливом тих книжок він почав стреміти до ширшої освіти і почав робити спроби писання віршів та оповідань українською мовою. В 1894 р. М. Вдовиченко скінчив липовецьку міську школу і потім служив канцелярійним урядником у ріжних установах у Києві й деякий час був вільним слухачем Київського Університету.

Перші друковані поезії М. Вдовиченка появилися в „Літературно-Науковому Вістнику" в 1900 році й з того часу він друкував свої твори — вірші, поезії в прозі, переклади з західніх і зі словянських поетів по ріжних альманахах (як напр. „Засів", „Акорди", „Розвага", „Українська Муза" та ин.), потім в українських часописах у „Слові", „Раді", „Селі", „Маяку" і т. д.

В 1911 році видана була в Києві збірка поезій М. Вдовиченка „На хвилях смутку", куди увійшли, крім оригінальних віршів та поезій у прозі М. Вдовиченка, також переклади його з Гайнего, з Едгара По, з Міцкевича, з Конопніцької, Пушкина і т. д. З чужоземних поетів так само вибирає М. Вдовиченко вірчуні поезії та оповідання, перейняті тамким-же настроєм.

До хурно-ж і цілу збірку назвав автор „На хвилях смутку". Проте иноді в цій збірці звучать і бадьорі мотиви.

Збірку „На хвилях смутку" зустріло українське громадянство прихильно й через довгий час перше видання цеї збірки було випродане, а в 1918 році вийшла вона вже другим виданням.

Крім оригінальних поезій (та поезій у прозі) і поетичних перекладів з чеських, польських, російських та західних поетів, М. Вдовиченко переклав також і деякі більші прозові твори, наприклад з Володимира Короленка („Ліс гомонить" та ин.).

В кінці 1917 року, підчас наступу большевиків на Україну, Вдовиченко сформував один із робітничих курінів вільного козацтва, в складі якого й бився проти большевиків. Пізніще в 1918 р. Вдовиченко брав участь у повстанні проти гетьмана й з того часу до 1920 р. перебував у рядах української армії.

В цей час М. Вдовиченко написав чимало патріотичних поезій, козацьких пісень, віршів на громадські мотиви й т. ин., то сповнених сумом, то огрітих радістю або ж бадьорістю, але завжди перейнятих щирим національним почуттям. В такомуж дусі продовжував свою літературну діяльність М. Вдовиченко й пізнійше, опинившися на еміграції, і не перериває її донині.

В. М.

Памяти заслуженого діяча.

Прощальне слово п. Володимира Целевича над могилою бл. п. д-ра Михайла Короля.

Quem sui flentes gemuere cives, hic diu vixit. — „На чиїй могилі плачуть громадяне, той довго жив". Отся хвилина велить нам сумніватися у правдивости думки римського фільософа.

Сумна вістка про смерть бл. п. Михайла розійшлася в найширших кругах українського громадянства. Правдивий жаль, глибокий жаль огорнув серця всіх, що Його знали, а огорнув він їх не лишень для того, що нам приходиться попрощати людину, яка такі великі заслуги положила для нашого народу, але й тому, що ми втратили Мужа, котрий так много ще міг зробити. Покійник належав до ряду тих людей, які ніколи надто довго не можуть жити для добра громадянства і яких смерть, без огляду на те, коли наступить, є завжди важкою втратою, якої не можна заступити.

Двояка є вартість життя людини: внутрішна і зовнішна. Внутрішна вартість, це ті чесноти, якими визначається людина, зовнішна — це заслуги, які має одиниця супроти громадянства. У Покійника ті дві прикмети сполучались в одну гармонійну цілість і взаїмно себе доповнювали. Покійник був мужем великих чеснот а перш за все сильного характеру. Як громадянин, Він трудився невтомимо ціле своє життя, щоби краще велося українському народові, з якого вийшов.

Великі здібности, якими визначався Покійник і Його сильна воля й організаційний талант дозволили Йому довершити в життю великих діл. Прощаючися з тлінними останками Покійника, згадаю про політичну Його діяльність і наведу кілька подробиць з Його життя.

Покійний Михайло Король походив зі священичої родини. В академічній гімназії учив Його великий діяч і політик Юліян Романчук. Коли покінчив з відзначенням середні й вищі школи, посвятився адвокатурі. В 1889 р. вибрано Його послом до галицького сойму. Як посол до сойму, а потім до парламенту, визначався Він великою красноріччивістю і всесторонним знанням. В соймі і в парляменті боровся Він за поліпшення долі свого народу, а Його промови звертали увагу чужинців.

В 1894 р. в часі виборів до сойму прикликав Його до себе австрійський намісник гр. Бадені і заявив, що він видав старостам доручення, попирати Його кандидатуру. В заміну жадав з Його сторони зобовязання підпирати Його політику. Покійник відповів намісникові коротко: „Я мандат можу приняти тільки з рук мого народу". І не вийшов тоді Покійник послом. Граф Бадені хвилево поборов Його, але вже в слідуючій каденції виходить знову послом до сойму а відтак до парламенту.

Покійник належав довший час до старо-руської партії. Однак ці Його переконання не мали нічого спільного з політичним і національним русофільством, а радше були виявом любови до обрядовщини і до традиції. Тоді, коли тзв. старо-руська партія перемінилася в русофільську, зриває з нею і переходить явно, отверто й щиро в український табор.

За свою щиру працю для народу, за це, що боровся невтомно за народні права і виступав проти всіх зловживань, перейшов Він тернисту дорогу.

В часі ери Баденього виточено Йому процес перед карним судом за виборчу агітацію. Підчас світової війни австрійська влада конфіскувала Його. Польська влада арештувала Його як повітового комісаря Жовківщини.

Тяжка і невсипуща праця а також терпіння, які Він, борець за народні права переходив, підкосили Його здоровля і загнали передчасно в силі віку в могилу.

Прощаю Твої тлінні останки від імени Українського Національно-демократичного Обєднання. В обличчю тяжкої втрати стоїмо пригноблені як стрівожені смертю батька сироти і неспокійним оком дивимося довкруги, хто з нас успіє виповнити велику прогалину, викликану смертю великої людини, великого громадянина, знаменитого правника і оборонця українського народу. — Прощай нам наш Батьку і Вчителю а заразом Приятелю і Друже і нехай Тобі буде так легкою Українська земля, як тяжким є наш смуток. Вічная Тобі память!

* * *

В середу дня 15. липня ц. р. зібралось українське громадянство жовківського повіту віддати останню прислугу довголітньому свойому заступникові в галицькому соймі і австрійському парламенті, многозаслуженому діячеві п. д-ру Михайлові Королеві. Понайбули делегати селян майже з усіх сіл Жовківщини. З Львова приїхали делегати українських політичних і економічних установ під проводом д-ра Степана Федака і през. Дешкевича й хор. Всіх учасників похорону було зверх 3 тисяч.

Домовина спочила на замаєнім возі, запряженім 4. парами волів, що їх достарчили селяне з Гливська. 20 священиків взяло участь в похоронному обряді. В церкві виголосив прощальне слово о. протоігумен Флис а над могилою п. Володимир Целевич — від Народнього Комітету, д-р Степан Федак від т-ва „Дністер" і Союза українських адвокатів і селянин Макар, господар з Туринки. Величавий похорон тривав від год. 11-ої до год. 3-ої."

ВІДГУКИ ДНЯ.

Соломяний вдовець.

Мій приятель здавна зітхав до тої хвилі, коли його жінка виїде з дітьми на вакації і він відітхне повними грудьми, як за добрих парубоцьких часів.

— Чоловіче! — говорив мені захоплено. Яка розкіш прийти над раном до хати і перевалитися на ліжко, не скидаючи навіть черевиків.

Викуриш одну-дві папіроски, кинеш їх деле6удь, посвищеш пару мельодій і навіть сам не знаєш, коли заснеш.

— Так — так, це правда — відповідаю — але з часом трохи клопіт. Волочишся по ресторанах, не в пору їси, Бог-зна що, а потім затроєння, болі голови, катар...

— Иди! Що балакаєш. Я те все переходив у першому році подружа від домашнього харчу, а катар маю ще й досі. Але бачиш, річ не в тім. На катар мусить бути приготований кождий, хто жениться з молодою дівчиною, хочби вона навіть у „Новій Хаті" провадила кухарський відділ. Головне: Ти тратиш у подружу свободу діла, слова і навіть думки. Прийдеш пізно додому — авантура, даш одно слово — видазуть тобі десять, задумаєшся над способами самовбійства — жінка питає, яка програма в кіні. Одним словом невільник.

— Ти страшенно несправедливий в осуді!... можливо... генералізуєш відірваний випадок!... Але, будь ласка, признай, що жінка, якаб вона не була, каву тобі добру зробить!...

— Каву?!... Перебив мій приятель — я сам собі те все потрафлю ліпше зробити. Не віриш?! Отже переконаєшся. Як тільки жінка виїде, я тебе запрошу на свою каву, побачиш еф-еф, перша класа.

— — — — — — — — — — — —

За два дні жінка мойого приятеля виїхала на вакації.

— Сервус! кинув до мене розрадувано при першій стрічі. — Ти знаєш?!...

— Чув чув. Але що там з кавою? Просиш?...

— Натурально. Завтра в четвертій годині зайди до мене. Таку тобі каву зроблю, як золото.

— Гаразд, зайду!... А ти куди тепер?

— Щось мені з животом нечисто... можеб ми вступили на чарочку?...

Вступили... „Чарочка" дещо протягнулася і ми зворушено вслухувалися в чудові голоси „третіх півнів"...

Другої днини я зайшов до свойого приятеля на каву. Мало що бракувало а був би покушав того прекрасного напитку. Але доля була проти мене, а зать видимо по стороні мойого приятеля.

— Молоко скисло — заявив мені з такою міною зараз після вступних чемностей. — Але ми собі порадимо. Молоко було сливене і тепер буде з того знаменитий йогурт. Завтра в тій самій годині ми собі кропнемо йогурта.

Я погодився радо на пропозицію тим більше, що не було иншої ради.

Знову пройшов день і знову прийшла четверта год. попол.

— Брате! стрінув мене господар. — Прокляття з тим молоком. Не знаю, яким способом зробився з нього сир.

— Може хто підмінив? — питаю.

— Дуже можливо!... Але і з тим можна витримати. Ми собі, друже, зробимо капітальний „сир зі сметаною". Я його відіжму, а ти завтра потрудися до мене. Недалеко і маєш час!

Другого дня я був зайнятий, третього також, аж четвертого зайшов до приятеля. Історія чудесних перемін молока зачинала мене цікавити, як духи в Бродах.

Але й тим разом не судилося мені попідвечіркувати. Сир, постоявши бездільно чотири дні, набрав жовтої краски і такого дивного запаху, що годі було його їсти.

— Нічого! заявив незражений господар. Я вмію робити квargлі. Зайди за пару днів — похапасуємо аж любо.

На жаль і того кулінарного архитвору мойого приятеля я не кушав.

Кварглі розлізлися по цілій кухні, а кілька втікло навіть на двір.

Галактіон Чілка.

Як руйнують і як помагають.

Щодо пожежі в Хоростнові.

До Шановного Товариства „Сільського Господаря у Львові.

Підписаний Чорнецький Іван, господар з Хоростнова просить зарадити в слідуючій справі: дня 25. IV. ц. р. вибухла у нас пожежа і знищила нас до тла 77 господарств, як і рівнож мало хто вирятував щонебудь з живого інвентаря, бо була страшна буря так, що про жадний ратунок й мови не було і нас 77 господарів зістало з тим, що тільки лишилося на нас — то в чім були вбрані.

Причина вибуху пожару була в тім, що військова кухня 13-го полку уланів стояла у одного господаря під будинком, котрий був покритий соломою і як вітер подув і іскри впали під стріху, з того сейчас займилося. Зараз позри того будинку була хата, в котрій була находилась амуніція і щастя, що її сейчас вивезли, бо було би ще багато народа погибло. Зараз на другий день по пожарі прибула до нас комісія з воєвідства тернопільського, зі староства копичинецького, як також з ПДОЗ. з Тернополя. Переслали ріжні протоколи, бадали і витали свідків, чи вони добре бачили, що пожар вибух з військової кухні. Свідки, котрі це бачили, зізнали, що навіть будуть на це присягати, коли буде потрібно. Воєвідство зараз дало 5000 зол. на тимчасову допомогу і потішило людей, що „вся шкода за пару день буде виплачена". З тих 5000 зол. на кожного припала дуже мала частина. Зачав ПДОЗ. вишачувати для всіх 77 господарів — 35000 зол.

асекурації, з чого також припала дуже мала частина для кожного, і „Дністер" виплатив асекурацію 10 господарям, які там були асекуровані — разом на квоту 6000 зол. Разом випадечено всього 40.000 зол., а шкода виносить, після стаксовання, а шкода виносить, після стаксовання поміні 214.850 зол. а в дійсности є багато більша, тож нема змоги звінити хоч якусь-таку хатинку, щоб було де перезимувати, а за решта будинків, то й кови нема про відбудову, а за відшкодування то й чутки нема, що нам дадуть, бо як ми довідалися, то вони кажуть „нема певних доказів, що похан вибух з причини військової кухні". Ми маємо до 10. свідків таких, що можуть присягою ствердити, що бачили, що то зпід тої шопи, де була кухня, вибух вогонь.

І ми тепер стали безрадні і не знаємо, куда з тим кинутись. Докучаємо нашому старості, а він нам заведам вистарався 20 тисяч золотих позички в П. Д. О. В. в Тернополі на 8 проц. річно, на 5 літ, то припаде на кожного нєсповна 300 зол. Люде тепер — хто є заможніщий, має корову чи т. п., продає за безцін і так зодай хату змінить, бо грошей зашпарованих ніхто тепер не має, бо „дачіни" забрали всі, а позичити нема де. Будова тепер дуже дорого коштує. Тепер звичайна собі хатина, то наймение буде коштувати 1.500 зл., а нема де їх взяти. Ми прочитали Ваш комунікат в „Українськім Голосі" до тих сіл, що є пошкодовані повенями, щоби до вас зголошувалися і ми теж звертаємося до вас з простягненими руками о правну пораду. Порадьте нас, що ми маємо з тим робити і куда з тим удаватися? Може би ви у Львові дали то в руки адвокатам — може би вони з тим щось зробили, бо доказ є певний, що то з військової кухні, бо свідки добре бачили і то такі свідки, що не є поворені. Ми вибрали би зпоміж себе відпоручників і вони приїхали би до Львова, щоби з ними вгодитися і списати умову за їх труд. А може би написати до Української Посольського Клюбу до Варшави, щоби внесли інтерпеляцію в соймі в тій справі, а може би писати до ради міністрів. Просимо, порадьте нас і заступіть нас, бо зима прийде і нема її навіть де самому перебути, а за худобу, то навіть вже не згадуємо. Як що Вам буде може потрібний спис пошкодованих, то ми маємо списаних всіх, як також хто на скільо є пошкодований, бо ми відписали собі це від жандармерії, як вона оцінювала всю ту шкоду, а може вам будуть потрібні близші інформації, то ми можемо вам то все радо дати, тільки просимо вас порадьте нас, як і що з тим робити, бо ми є безрадні. Може би то справді взяло кількох адвокатів на себе і ставали в крайнім случаю і до процесу, а кошта ми радо покриємо. Очікуємо нетерпеливо відповіди і остаємо з поважанням

Черненький Іван.

Хоростків, дня 12. VII. 1925.

НОВИНКИ.

— **Сконфісковано** вчорашнє число нашого часопису за два уступи вступної статті.

— **Паломництво до Риму**, уладжене „Українським Національним Комітетом Ювилейного Року для греко-катол. Галицької Провінції", розділилося на дві групи. Перша виїхала вже дня 15. липня під проводом о. прелата Тита Войнаровського, о. д-ра Івана Бучка і д-ра Олександра Нагроги. В отсій групі поїхало звиж 60 осіб, в тім понад 40 осіб з львівської інтелігенції. — Друга група виїде дня 15. вересня ц. р. під проводом о. крилошанина Стека зі Станиславова і д-ра Ч. Сабата, директора станиславівської гімназії. З огляду на мале число вільних місць зголошення до другої групи буде прийматися тільки до дня 5. серпня. Першенство мають ті особи, що вже давнійше зголосилися, а не поїхали в першій групі. Зголошення треба надсилати на адресу заступника Генер. Секретаріяту Комітету, а саме на адресу: п. Михайло Кобель, Львів, вул. Коперника 36. Одночасно зі зголошенням треба прислати як завдаток на кошта адміністрації, пашпорту, залізниці, приміщення та прохарчування в дорозі і в Італії квоту 250 зол., а коли би хто бажав їхати II. класою, — квоту 350 зол. Ці гроші треба прислати чеком Почтової Каси Ощадности в Варшаві на чекове конто 152.518. Без надіслання тих грошей, зголошення не будуть приняті. Кошти цілої подорожі винесуть приблизно 600 до 650 зол. Учасники подорожі одержать до кінця серпня подрібний плян подорожі і найважніші інформації. — Урядовці, що бажають на час подорожі дістати відпустку, повинні самі про неї постаратись. — *Комітет.*

— **Іспит зрілости** в семинарії УПТ. в Коломиї відбувся під проводом окружного візитатора І. Камінського. Іспит зложили: Бортюк Марія, Гайдукевич Софія, Гільзенрат Аделя, Грабшайн Рахеля, Зінковська Ольга, Кальмус Льоля, Кузьма Іванна, Лісевич Марія, Матковська Ірена, Мамуляк Олена, Олійник Наталія, Пясецька Марія, Романовська Наталія, Сербинська Теодозія, Скрипух Михайлина, Семйон Анастазія, Феркуняк Наталія, Фергбах Тауба, Ухач Анна, Черняхська Юлія. Чотири учениці не допущено до іспиту з причини недостачної ноти з польської мови при іспиті зрілости. 5 учениць репробовано, 1 відступила від іспиту.

— **Оригінальний зїзд**. Зїзд політично засуджених з доби світової війни в рр. 1914—18, скликає комітет в Перемишлі (вул. Чарнецького 1 [II.]) на 15 серпня, без огляду на національність. У цьому зїзді візьмуть участь не лише політично засуджені, але й родини померших засуджених.

— **Ню-Йорк** мав, згідно зі статистикою в червні, 6,103,000 мешканців; Чікаго — 2,995,000.

— **Недуга рака**. Національний Інститут медицини у Льондоні подає до відома, що остаточно найдено причини недуги рака: причиною має бути спеціяльний бацил.

— **Помер** найстарший угорський поет Ґустав Цеґей, в 84 р. життя.

З судової салі.

Процес Коригабера і тов. — за обманство і вимушування.

Восьмий день розправи.

Зізнання Микитина добігають кінця. Покищо він оповідав, і йому не перебивали. Тепер він відповідає конкретно на питання предсідника, чи складені ним зізнання у слідчого судді автентичні і правдиві. Взагалі зізнання Микитина є трьох родів: як свідка і обвинуваченого, при чому як обвинувачений він инакше зізнавав перед розправою і инакше на розправі. Спершу Микитин вказував на Паньчишина, як на справника атентату, потім відкликав це і представив свій донос як жидівську інтригу, а тепер, на розправі, знову обвинувачує Паньчишина, оспорює представлене Паньчишином alibi, але не каже вже, що видів, як Паньчишин кидав бомбу, лише, що відчував це (?!). Зокрема на розправі Паньчишин „всипує" слідчого суддю Рутку і протоколянта Пйотровского буцім то за неправильне ведення слідства і вимушування зізнань.

В осьмому дні розправи Микитин знову випирається цілих уступів протоколів, хоча під ними видніє власноручний підпис „повищий протокол я сам диктував". Найповажнійшим аргументом Микитина і оборони є те, що протоколи писані гарною мовою і стилем, ясні і недвозначні щодо змісту, коли тимчасом взагалі Микитин дав пізнати себе з туманности зізнань і повільної вимови. Оборона вказує, що диктування Микитином протоколів мусілоб тривати рік. Підхопивши в оборони слова „суґестія", Микитин вживає його на дальше постійно задля випрадання, яким це робом у його протоколах найшлись речі, про які він, інтелігентна людина, тепер вперве довідується. Вражає те, що Микитин сильно „вибілює" Жидів, відпекуючися від усіх тих фраз у своїх протоколах, де проти Жидів прийнятий гострійший тон.

Сензаційним моментом розправи є справа листів Микитина, які він писав (?) до Пастернакової і батька Паньчишина обвинуваючи в тих листах Жидів у підкупстві й обманстві. Про ці листи він сам зізнавав у слідстві, покликуючись на них, як на заказ своїх ревеляцій про жидівську інтригу. Тепер Микитин взагалі заперечує, наче би він колинебудь писав ті листи. Яким робом той уступ найшовсь у протоколі — він мовчить, мнеться і шукає помочі зором в оборонців.

Під кінець розправи предсідник відчитує рішення Найвищого суду у Варшаві, яким відкинено внесення оборони про виключення апеляц. суду у Львові від справи Коригабера і тов.

9-тий день розправи.

На початку розправи Микитин зголошується хорим, просить відложити розправу або бодай звільнити його від дальших зізнань. На внесення прокуратора, прийнятому через трибунал (оборона не спротивилась), судовий лікар д-р Давидович оглянув Микитина і ствердив нервове подразнення, одначе не таке, щоб Микитин не міг сидіти на розправі. Лікар вносить лише на оголошування частійших і довших перерв. Обор. д-р Грек доказує, що по семи днях зізнавання Микитин потрібує відпочинку, бо инакше його дальші зізнання втратять усяку вартість.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Мінські демонстрації проти Польщі і Анґлії.

13. б. м. в Мінську відбувся мітінґ, закінчений демонстр. походом під гаслом: Геть з бурж. Анґлією. Перед польськ. консулятом похід затримався і обкидав камінням вікна. Подібні демонстрації відбулись і в инших містах Білоруси.

Коаліційний уряд в Юґославії.

Вчора наступила формальна димісія юґослав. уряду. Президент Скупчини Трійкович мав авдієнцію у короля. Місію утворення нового кабінету доручено Пасічу.

✝ Посмертні згадки.

Іван Огоновський, судовий радник, помер дня 8. липня с. р. у Львові в 59 р. життя. Покійний, син незабутнього Омеляна, був суддею в Борщеві, Рогатині, Бережанах, а від 15 літ у Львові. Всюди умів зєднати собі любов у своїх, та пошану у противників. Був добрим громадянином і чесним та справедливим суддею. Про Його діяльність як судді, хай свідчить напр. висказ одного з чужих нам адвокатів, що „це одинокий суддя, за котрим слід щиро жаліти". Тяжка недуга (астма і склероза), котрі мучили покійного від 18 літ, не позволили Йому брати живійшої участи в громадянськім життю. Зате не жалів ніколи грошей на добродійні цілі. Хто тільки удався до Нього за матеріяльною поміччю, дістав її. Понад сто зол. що місячно давав Покійний на українські цілі. Самітний і тихий заснув ненадійно на віки. — Похорони відбулися дня 10. липня при великій участи української громади. Нехай земля буде Покійному пером.

Лев Горбачевський. У четвер вранці покінчив життя трагічним шляхом відомий в широких колах Львова Лев Горбачевський. Покійний переходив дивні закрутини дороги життя. Тинявся як артист українського театру, виступав якийсь час у львівському міському театрі, був малярем, працював на селі, то знову в місті, киданий химерною рукою далі з закутини в закутину. В повоєнних роках довелося йому переживати нечувані злидні, одначе він мовчки все переносив, укриваючи тайни гіркої буденщини перед посторонніми. Людина спокійної вдачі і незвичайно амбітна, не сміла нікого просити ні молити помочі, хоч цеї помочі нераз потребував, щоби прокормити рідню, бо сам відмовляв собі нераз днями поживи. Цю поміч був би нераз найшов, бо як людина наскрізь чистого характеру, був загально шанований і люблений. Не скористав з цього. Попав у фінансову скруту. Горда душа не покорилася, не хотіла перенести неслави. Револьверовим стрілом сам укоротив своє життя. Покійному було 51 років. Осиротив дружину й доню, абітурієнтку учительського семинара, залишаючи по собі память трагічної жертви лихоліття.

ОПОВІСТКИ.

Дня 14. липня п. р. відбулася на віденськім університеті промоція Луки Керничного на доктора фільософії. — Відень, 15. липня 1925. За Виділ фільософічної секції: Михайло Гуцуляк, голова. 1-1

Дрібні оголошення.

ЗБОРИ дяків Деканатів жовківського, куликівського і мостиського відбудуться дня 24. липня 1925 в год. 11. перед полуднем в Жовкві в салі „Народного Дому" на які всіх Всч. оо. вище наведених деканатів, які є покликаними дяківської справи запрошується. За комітет: Павло Садо, дяк в Кретові, Андрій Мединський, дяк в Скнилові новій. 88 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Позір!

В неділю, дня 19. липня ц. р. сплинуть всі Українці на фестин у Зnесінню, який відбудеться на горі біля церкви. — Програма різноманітна, покищо в тайні. — При звуках музики і добірнім буфеті весело переведеться час на свіжому воздусі. Рівночасно сповнимо горожанський обовязок, бо весь дохід з фестину призначений на будову домівки читальні „Просвіта" у Знесінню. — **Комітет.** 6

КОНКУРС.

Повіт. Союз Кооператив в Чорткові розписує конкурс на посаду директора торговельного відділу, обзнайомленого з книго- і діловодством кооператив 2. ступіня. Подання враз з алегатами, стверджуючими фахові кваліфікації і референції дотеперішної праці, належить надіслати до 30. липня 1925. до Повіт. Союза Кооп. в Чорткові. — **Надзірна Рада.**

Подяка.

Родина блаженної памяти Івана Огоновського, радника окружного суду у Львові, висказує отсим глибоку подяку всім, що приняли участь в похоронах Покійного.

Особливо складає рідня глибоку подяку Високопреподобним і Всечеснійшим Отцям: пароховi Садовському, о. дир. Дзеровичеві, о. Яримовичеві, о. д-рові Костельникові і о. Василеву, відтак шкільним товаришам Покійного: п. президентові Метеллі, оо. парохам: Громницькому, Лопатинському і Ярославові Лучаківському, вкінці товаришам по службі, знакомим та приятелям за посліднý прислугу, яку вони зволили оказати відійшовшому від нас незабутої памяти Івановi Омеляновичеві.

Вечерниці

улаштовані гуртком українських студентів в Судовій Вишні відбудуться 9. серпня ц. р. Зголошення по запрошення приймає Шот Висиль в Судовій Вишні. 1-2
81

За редакцію відповідає І. Рудницький Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.